

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

VII. évfolyam, 21. szám

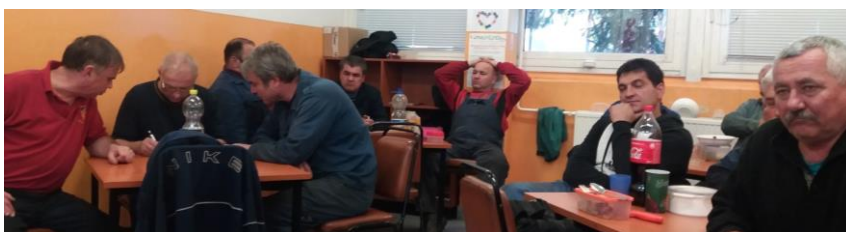
2017. november 06..

Ismét munkavállalói tájékoztató Záhonyban

Az elmúlt hétfőn térségünkbe érkezett Károlyi Csaba, a Gépészeti Szakmai Képviselő vezetője, és Szabó Gyula Forgalmi Szakmai képviselő vezető. Látogatásuk célja az volt, hogy Fényeslitke Kocsijavító, Záhony Mozdonyjavító és a Tengelyátszerelési Főnökség munkavállalói részére adjanak tájékoztatást.

Károlyi Csaba mindhárom helyszínen azzal kezdte mondanóját, hogy a bértárgyalások felé közeledve ellátogat minden gépész szolgálati helyre, hogy személyesen hallgassa meg a kollégák

felmerülő problémáit. Tájékoztatójában kitért többek között a MÁV-START Zrt-nél bevezetésre kerülő bértáblára, a 2017. évi bérfejlesztés tapasztalataira, a 2018-as évi várható bérfejlesztésre. Elmondta azt is, hogy a bérruha

bevezetése nem sikerült ebben az évben, de továbbra is nagyon fontosnak tartja.

Szabó Gyula a szakszervezeti tagság fontosságát hangsúlyozta. Felhívta a hallgatóság figyelmét arra, hogy ne maradjanak a szervezeten kívül, egységben az erő, ami az erős érdekvédelem legfontosabb bástyája. A Tengelyátszerelési Főnökségen ismertette többek között a MÁV Zrt-nél bevezetésre kerülő ruha nyilvántartási rendszert is.

A tájékoztatók során ismét kiderült, hogy szükség van a személyes találkozókra, a hírek szóbeli megbeszélésére, hogy kollégáink közelebb kerüljenek lehetőségeik megismeréséhez.

Juhász Tiborné

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Reformáció, Samhain, Mindenszentek

Három kiemelkedő napja is volt az elmúlt hétnek, és mindhárom napon sokan emlékeztek, ünnepeltek, ki-ki kedve, hite és szokása szerint. Az első október harmincegyediké, a reformáció emléknapja, a második nap november elseje, Mindenszentek ünnepe, a harmadik pedig november második, halottak napja. Vannak közös vonások ezekben a napokban, de jelentős különbségek is ahhoz, hogy ne lehessen összevonni egyiket a másikkal, vagy épp a harmadikkal.

Október utolsó napján volt az ötszázadik évfordulója, hogy Luther Márton (Martin Luder) Ágoston-rendi szerzetes Wittenbergből elküldte kilencvenöt pontból álló vitairatát Albert mainzi érseknek. A levél közvetlen oka az volt, hogy Albert búcsúcédulákat árult pénzért, hogy segítse a római Szent Péter-bazilika építését, no meg saját adósságainak törlesztését. A kilencvenöt tételben, mint a teológia kiemelkedő ismerője bírálta a búcsúcédulák árusítását mondván, azoknak nincs hatása a hívők lelkére.

Bár templomajtóra szögezésről nem igen volt szó – akkoriban még a németek közül is kevesen tudták volna elolvasni – de tény, hogy a levél elküldésétől számítjuk Luther reformátori működésének, és a reformációnak a kezdetét. Valójában egy bonyolult teológiai- vagy hitvitáról és a vallásgyakorlás mikéntjéről

van szó, mely vitában Luther keményen szembekerült a katolikus egyházzal, és szembesült azzal, hogy nem tudja megreformálni egyházát. Ez később a Luther által sohasem vágyott egyházszakadáshoz vezetett. És még sok más, kevésbé felemelő történethez, mint például az ellenreformáció harcai, de azok már nem rajta múltak. Az viszont rajta is múlt, hogy tételeinek szellemében – bírálta a papi nőtlenséget is – megházasodott, amit úgy tart a fáma, hogy szerzetes és apáca kelt egybe, felesége Bóra Katalin lett.

Az, hogy a reformáció kezdetének emléknapja után nyomban Mindenszentek ünnepe következik, bizonyára véletlen. De tény, hogy a protestáns egyházak többsége kihagyja november elsejének ünnepét, és inkább november másodikán, halottak napján emlékeznek az elhunyt szeretteikre, még ha sokszor összemosisódik is a két nap. Ami megint csak hosszú történet, és korántsem akkor kezdődött, amikor a kereszténység emlékezni kezdett. Hiszen minden nép, minden társadalom évezredek óta emlékezik elhunytjaira, Európában talán a legismertebb a Samhain ünnepe – bár nem mindenki tudja, hogy ismeri.

A keltáknál járunk, akik a katolikus írek és a skótok ősei voltak. Náluk pont október harmincegyedikén kezdődött a fél évig is eltartó tél, amit egyben az új esztendő kezdeteként is ünnepeltek. Ilyenkor összekeveredett náluk az élők és a szellemek világa, és úgy tartották, hogy sok halott elindul az élők közé. Ezért az ajtó elé italt és ételt tettek, hogy ők se éhezzenek. Ám volt azért félelem is bennük, és a sötétség szellemei ellen a fényt gondolták védekezésül. A monda szerint egy Jack nevű részeges ír nem kellett se a mennyben, se a pokolban, és bolyongása során az ördögtől kapott parazsat egy répalámpásba tette, hátha békét talál a fény mellett.

Nem tudni, szerencsével járt-e, azt viszont tudjuk, hogy a skót és ír bevándorlók meghonosították a szokást Észak-Amerikában is. És ahogy az lenni szokott, az új környezet, és az új világ átírta a régi hagyományokat, például a répalámpásból töklámpást, a keményebb kelta ünnepből vidámabbat kreált. Azt, hogy mi is volna jobb, szebb, méltóbb halottainkra emlékezni, sokan sokféle képen hirdetik, a lényeg, hogy kivételesen csakis saját megnyugvásunkra tegyünk, ne mások kedvére. Ennek érdekében még az egyébként alig ismert, ősmagyar szokások követésétől sem biztos, hogy ördögöt kell kiáltani. Egyik ilyen hasonló, mint amikor a kelták az ajtó elé tettek enni-inni valót a visszajáró elhunytaknak: Talán még manapság is előfordul, de pár évtizede sok helyen gyakorlat volt a sírokra vitt étel-ital, ami olyan pogány előzményekből maradt fenn, mint maga a halloween. És mit tagadjuk, a búskomor-imádkozós temetőjárás is kiveszőben van, még töklámpás nélkül is tudunk nevetgélve beszélgetni gyertyagyújtás közben.

Dolhai József

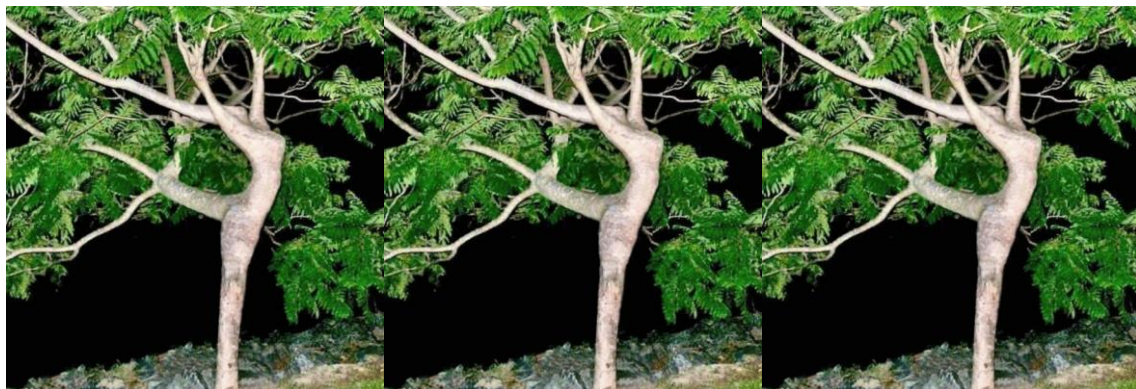
Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

FA

Tasziló találkozik Arisztiddel, aki két kutyát sétáltat. Előző nap jól összevesztek, gondolja, békülésképpen megdicséri a kutyákat:

- Milyen gyönyörű a szőre a kutyáknak – mondja.
- Ezt a jobb oldalit minden nap fésülöm – válaszol Arisztid.
- És a bal oldalit? Annak természetesen ilyen?
- Nem, azt is minden nap fésülöm.
- Mindkettő olyan jó kiállítású – próbálkozik tovább Tasziló.
- Ezzel a jobb oldalival minden nap edzek, azért – mormolja Arisztid.
- És a bal oldalival nem?
- De, azzal is! – löki oda ismét Arisztid.
- Te mondd! Szívatsz engem? – kérdi most már mérgesen Tasziló.
- Nem. Csak a jobb oldali, tudod, az én kutyám.
- És bal oldali?
- Az is...

VALLOMÁS

Temeti a székely a feleségét. Közben vigasztalják ismerősei: Aztán egy másik asszony után kell nézni, fiatal vagy még – szól hozzá a komája.

- Én többé soha nem nősülök!
- Miért, annyira szeretted?
- Nem. De ennél jobbat nem találok. Rosszabb nem kell. Ilyenből meg épp elegendem volt.

Balogh Attila